

Mor Rosa Prat, religiosa reparadora sempre activa

Ds, 19/03/2022 per [Catalunya Religió](#)

(CR) Era una persona molt estimada i solidària. **Rosa Prat Monjonell** ha estat una dona singular. Així ho expliquen les persones que la van conèixer. Sempre activa, es va dedicar a compartir la seva fe amb els altres com a religiosa de [Maria Reparadora](#), família d'espiritualitat ignasiana. I ho va fer amb el treball en cases d'exercicis i impulsant la renovació de la catequesi en la fundació del SIC, el Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears.

Prat va morir dimecres a l'edat de 94 anys i aquest divendres la van acomiadar al convent de la residència on vivia, a Cerdanyola del Vallès. Dijous 24 es farà un funeral en la seva memòria a les vuit del vespre a la missa per tots els difunts de l'[església de Sant Ildefons](#), al 92 del carrer Madrazo de Barcelona.

“Moltes vegades no es coneix del tot a fons la vida, l'entrega ni la projecció humana, social, apostòlica, missionera de les religioses”, reivindicava en una entrevista amb motiu del [llibre Monges](#) de **Laia de Ahumada**, publicat per Fragmenta el 2008. “La millor gràcia que el Senyor ens pot fer en la vida religiosa és poder compartir les experiències espirituals”, expressava.

Nascuda a Barcelona el 1927, Prat va fer opció per la vida consagrada, com a religiosa de Maria Reparadora. Va estar molt anys al País Basc, on va dirigir la Casa d'Espiritualitat de Las Arenas (Bilbao) i havia sigut superiora a Vitòria; també havia estat a Vigo. I també havia exercit de procuradora a Palma de Mallorca i superiora a Sant Gervasi, a Barcelona, on ara hi ha l'Espai Pere Pruna. Va col·laborar a posar en marxa el [SIC](#), col·laborant amb el pare **Ramon Tuneu**.

Prat parlava així de la seva vocació: “Quan de petita em preguntaven què volia ser, jo deia: ‘iTot, excepte monja!’”, però quan vaig fer els exercicis vaig veure que Crist era l'únic per a mi i ja no vaig dubtar, em vaig sentir molt inclinada a ‘reparar’, ja,

els meus pecats i els dels altres, a donar tota la meva vida com a ofrena al carisma de reparació amb Maria”.

En el testimoni que recull el llibre de Ahumanda, explicava que el treball de les reparadores se centrava avui en l’acció social, les cases d’exercicis i la catequesi. I reconeixia: “M’encanta que m’enviïn a les cases d’exercicis, perquè la gent que hi va vol trobar Déu, com a la cova de **sant Ignasi**, a Manresa, però allà em trobava que només hi podien anar els creients i els qui cercaven Déu”.